

KONSEKVENsutREDNING
2020-01-22 Ärendenr:
NV-00817-20

Konsekvensutredning för Naturvårdsverkets nya föreskrifter (201) om skyldighet att lämna uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall

1. Sammanfattning

Naturvårdsverket har tagit fram förslag till nya föreskrifter som främst syftar till att i svensk rätt införliva ändringar av direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall¹, förpackningsdirektivet, främst artikel 12 som innebär att medlemsstaterna ska upprätta databaser innehållande de uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall som anges i direktivet, dels ändringar av Kommissionens beslut 2005/270/EG², som innehåller bestämmelser om format för medlemsstaternas rapportering om förpackningar och förpackningsavfall och om beräkning, kontroll och rapportering av uppgifter i enlighet med direktivet.

Syftet med föreskrifterna är också att införa ett krav på att de uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall som ska lämnas till Naturvårdsverket enligt bestämmelser i förordning (2018:1462) om producentansvar för förpackningar, förpackningsförordningen, förordningen (2005:220) om retursystem för plastflaskor och metallburkar, retursystemsforordningen, samt i förordningen (2016:1041) om plastbärkassar, plastbärkassaförordningen, ska lämnas i en av Naturvårdsverket anvisad digital lösning.

Förslaget till föreskrifter berör främst de aktörer som ska lämna uppgifter till Naturvårdsverket enligt ovan nämnda förordningar, d.v.s. producenter, insamlings- och retursystem, de som samlar in förpackningsavfall från

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/852.

² Kommissionens beslut 2005/270/EG av den 22 mars 2005 om fastställande av tabellformat för databssystemet enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG om förpackningar och förpackningsavfall, i lydelsen enligt Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/665 av den 17 april 2019

verksamheter enligt 67 § förpackningsförordningen och system för återanvändning.

Konsekvenserna av förslaget bedöms generellt som små. Skyldigheten att lämna uppgifter till Naturvårdsverket följer i huvudsak av bestämmelser på förordningsnivå. Genom föreskrifterna tillkommer krav på att dessa uppgifter ska lämnas i en digital lösning som anvisas av Naturvårdsverket. Detta bedöms dock inte medföra några betydande konsekvenser. Vissa av de regler om mätpunkter och beräkningsmetoder som föreslås i föreskrifterna, som införlivar nya krav som införts på EU-nivå, kan dock förväntas innebära viss ökad administrativ börda för de återvinningsanläggningar som berörs. Det införs en skyldighet för producenter att lämna uppgift om toxiska och farliga egenskaper hos förpackningar. För att uppfylla denna uppgiftsskyldighet räcker det dock att redovisa för vilka förpackningar information lämnats i den databas som hålls av Europeiska kemikaliemyndigheten, ECHA, med uppgifter om särskilt farliga ämnen i varor, varför det inte bör bli någon betungande uppgift.

Naturvårdsverket berörs av förslagen i egenskap av tillsynsmyndighet, som mottagare av de uppgifter som ska lämnas och som ansvarig för den digitala tjänst där uppgifterna ska lämnas. Även övriga tillsynsmyndigheter berörs i viss mån av föreskrifterna.

2. **Beskrivning av problemet och vad Naturvårdsverket vill uppnå**

Kommissionen presenterade den 2 december 2015 ett paket om cirkulär ekonomi som innehöll ett lagstiftningspaket med förslag på revideringar av sex direktiv på avfallsområdet (det så kallade avfallspaketet). Förhandlingarna om förslagen avslutades våren 2018 och de slutliga direktiven trädde i kraft den 4 juli 2018. Bestämmelserna i ändringsdirektiven ska vara genomförda i nationella lagar och andra författningar senast den 5 juli 2020.

Regeringen har remitterat ett förslag på hur de reviderade EU-direktiven på avfallsområdet ska genomföras i svensk lagstiftning.

Naturvårdsverket föreslås få bemyndigande att ta fram de föreskrifter som, utöver de bestämmelser som föreslås på lag och förordningsnivå, behövs för genomförandet av det så kallade Avfallspaketet i svensk rätt. Det gäller bl.a. ändringar av förpackningsdirektivet.

Syftet med förpackningsdirektivet är att harmonisera nationella bestämmelser om hanteringen av förpackningar och förpackningsavfall för att å ena sidan förebygga och minska inverkan på miljön i samtliga medlemsstater och i tredje land och därmed säkerställa en hög miljöskyddsnivå och å andra sidan säkerställa en fungerande inre marknad och undvika handelshinder samt snedvridning och begränsning av konkurrensen inom gemenskapen. (se artikel 1 p.1). För detta ändamål fastställs i direktivet åtgärder som i första hand ska motverka uppkomsten av förpackningsavfall och, såsom ytterligare grundläggande principer, till återanvändning av förpackningar, materialåtervinning och andra former av

återvinning av förpackningsavfall och således till att minska bortskaffande av sådant avfall för att bidra till övergången till en cirkulär ekonomi (se artikel 1 p.2).

Förpackningsdirektivet kräver att medlemsstaterna ska se till att det finns en databas om förpackningar och förpackningsavfall som uppfyller artikel 12 i förpackningsdirektivet.

I artikel 12 i förpackningsdirektivet anges att medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att harmoniserade databaser om förpackningar och förpackningsavfall upprättas för att göra det möjligt för medlemsstaterna och kommissionen att övervaka genomförandet av direktivets mål (se artikel 12.1). Databaserna ska innehålla de uppgifter som baseras på bilaga III till direktivet, och särskilt uppgifter om omfattningen, egenskaperna och utvecklingen av förpackningar och flöden av förpackningsavfall i de enskilda medlemsstaterna, inklusive information om toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterial och komponenter som används vid tillverkningen av dessa (se artikel 12.2).

Kommissionen har antagit ett genomförandebeslut, kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/665, som ändrar kommissionens beslut 2005/270/EG som fastställer formatet för att rapportera uppgifter i enlighet med artikel 12 i direktiv 94/62/EG samt regler för beräkning, kontroll och rapportering av uppgifter i enlighet med det direktivet.

Enligt artikel 6a.3 i förpackningsdirektivet ska medlemsstaterna inrätta ett ändamålsenligt system för kvalitetskontroll och spårbarhet av förpackningsavfall för att säkerställa att villkoren i punkterna 1 a och 2 a och b i samma artikel är uppfyllda. För att säkerställa att de uppgifter som insamlats om materialåtervunnet förpackningsavfall är tillförlitliga och exakta får systemet bestå av elektroniska register inrättade enligt artikel 35.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november 2008 om avfall, avfallsdirektivet, och om upphävande av vissa direktiv, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/851 av den 30 maj 2018.

Enligt de nya bestämmelser som föreslås i förpackningsförordningen är Naturvårdsverket den myndighet som ansvarar för att se till att det finns en databas som uppfyller kraven i artikel 12 i förpackningsdirektivet. Naturvårdsverket håller på att utveckla e-tjänster för de utökade producentansvaren, däribland producentansvaret för förpackningar, där uppgifterna från producenter, insamlingssystem m.fl. om förpackningar och förpackningsavfall ska lämnas.

Det är också Naturvårdsverket som ansvarar för Sveriges rapportering till kommissionen.

I förordning (2018:1462) om producentansvar för förpackningar finns bestämmelser om skyldighet för producenter, insamlingssystem och vissa andra aktörer att anmäla sig och lämna uppgifter om förpackningar och

förpackningsavfall till Naturvårdsverket. Förpackningar som ingår i retursystem som godkänts enligt förordning (2005:220) om retursystem för plastflaskor och metallburkar ska också omfattas av rapporteringen. Även de uppgifter som ska lämnas till Naturvårdsverket om plastbärkassar, enligt förordning (2016:1041) om plastbärkassar, omfattas av rapporteringen om förpackningar och förpackningsavfall.

För att Naturvårdsverket ska få ett komplett och korrekt underlag för sin rapportering till EU behöver uppgiftsskyldigheten för producenter, insamlingsystem m.fl. regleras närmare och utformas så att den överensstämmer med bestämmelserna i förpackningsdirektivet och kommissionens genomförandebeslut.

3. Innehållet i föreskrifterna

Som nämnts ovan syftar förslaget till föreskrifter till att införliva ändringar av förpackningsdirektivet och av EU-kommissionens beslut 2005/270/EG om format och beräkningsmetoder för rapportering av förpackningar och förpackningsavfall. Dessutom ska föreskrifterna tydliggöra att uppgifter som lämnas till Naturvårdsverket, i enighet med förpackningsförordningen, retursystemsforordningen och plastkasseförordningen, ska lämnas digitalt.

3.1. Uppgifter som ska lämnas till Naturvårdsverket

Förslaget till föreskrifter grundas på bestämmelser om uppgiftslämnande i förpackningsförordningen, retursystemsforordningen och plastbärkasseförordningen. I föreskrifterna tillkommer krav på lämnande av vissa uppgifter som krävs för att Sverige ska kunna leva upp till de rapporteringskrav som följer av förpackningsdirektivet och kommissionens genomförandebeslut. Nya tillkommande krav är bl.a. rapportering gällande återanvändbara förpackningar och förändrade mätpunkter för beräkning av mängden materialåtervunnet förpackningsmaterial.

3.1.1. Uppgifter om förpackningar som producenter ska lämna enligt 73 § förordningen (2018:1462) om producentansvar för förpackningar

I 73 § i förpackningsförordningen anges vilka uppgifter som en förpackningsproducent ska lämna till Naturvårdsverket. Paragrafen anger att uppgifterna ska specificeras i förpackningsmaterial, dock anges inte vilka förpackningsmaterial som avses. I förslaget till föreskrifter finns därför specificerat vilka förpackningsmaterial som uppgifterna enligt 73 § ska vara uppdelade på. Specificeringen är hämtad från bilaga 1, tabell 1 och 3 i kommissionens beslut 2005/270.

I förslaget till föreskrifter anges också hur beräkningen ska se ut för de kompositförpackningar och förpackningar som på annat sätt består av mer än ett material som sätts på marknaden. Uppgifter om dessa förpackningar ska anges per ingående material om materialet utgör minst 5 % av förpackningens totala vikt, vilket är nytt. Detta krav framgår av artikel 6c.2 i beslut 2005/270.

För att genomföra kravet i artikel 12.2 i förpackningsdirektivet, att databasen med uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall också ska innehålla information om toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterial och komponenter som används vid tillverkningen av dessa, behöver producenterna också åläggas en skyldighet att lämna information om detta i fråga om de förpackningar de tillhandahåller eller släpper ut på den svenska marknaden. Se vidare nedan, avsnitt 3.3.

3.1.2. Uppgifter om plastbärkassar från producenter

I 7 § i plastbärkassförordningen anges vilka uppgifter som en producent som yrkesmässigt tillverkar plastbärkassar eller för in plastbärkassar till Sverige ska lämna till Naturvårdsverket. I förslaget till föreskrifter anges att dessa uppgifter ska lämnas i en av Naturvårdsverket anvisad digital lösning. Föreskrifterna medför i praktiken ingen förändring mot nuvarande förhållanden eftersom dessa uppgifter redan idag lämnas digitalt. Dock har detta tidigare inte varit reglerat.

3.1.3. Uppgifter från den som driver ett insamlingssystem eller ett retursystem och de som samlar in förpackningsavfall från yrkesmässig verksamhet

I 62 § i förpackningsförordningen och i 10 a § i retursystems-förordningen anges vilka uppgifter som den som driver ett insamlingssystem respektive ett retursystem ska lämna till Naturvårdsverket. Den som enligt 67 § förpackningsförordningen samlar in förpackningsavfall som uppkommit i eller i samband med yrkesmässig verksamhet ska också lämna uppgifter motsvarande de som ska lämnas enligt 62 § första stycket 2 och 3 (se 68 § 1 b i förpackningsförordningen).

I 62 § i förpackningsförordningen och 10 a § i retur-förordningen anges att uppgifterna ska specificeras i förpackningsmaterial, dock anges inte vilka förpackningsmaterial som avses. I förslaget till föreskrifter finns därför specificerat vilka förpackningsmaterial som uppgifterna enligt 62 § i förpackningsförordningen och i 10 a § i retur-förordningen ska vara uppdelade på. Specificeringen är hämtad från bilaga 1, tabell 1 och 3 i beslut 2005/270.

I förslaget till föreskrifter anges också att uppgift ska lämnas om mängden träförpackningar som repareras för återanvändning. Föreskrifterna innehåller också beräkningsregler som ska användas vid beräkningen av detta. Dessa uppgifter genomför artikel 5.3 i förpackningsdirektivet och artikel 6b i beslut 2005/270.

I förslaget till föreskrifter anges att det för varje förpackningsslag ska anges hur stora avfallsmängder som härrör från hushåll respektive från andra källor. Dessa uppgifter inhämtas för att kunna uppfylla rapporteringskraven enligt artikel 11 och 11.a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG om avfall³, avfallsdirektivet, samt artikel 7 och bilaga IV i

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG av den 19 november om avfall och om upphävande av vissa direktiv, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/851

Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/1004, som innehåller regler för beräkning, verifiering och rapportering av uppgifter om avfall enligt avfallsdirektivet. Sådana uppgifter har tidigare inte behövt lämnas.

I förslaget till föreskrifter anges att uppgifter ska lämnas bland annat rörande hur uppgifter har insamlats av dem som driver ett insamlingssystem eller ett retursystem, och hur dessa uppgifter har validerats. Detta genomför artikel 6a 3 i förpackningsdirektivet och förtydligas i artikel 6f i genomförandebeslutet. Innehållet i dessa artiklar tillkom vid revideringen av förpackningsdirektivet och det är därmed nytt att dessa uppgifter ska lämnas.

I förslaget till föreskrifter anges hur förpackningsavfall som skickas eller exporteras utanför Sverige ska beaktas vid beräkning av materialåtervinning. Dessa uppgifter genomför artikel 6a 7–8 i förpackningsdirektivet.

I förslaget till föreskrifter anges också hur beräkningen ska se ut för avfall från kompositförpackningar och förpackningar som på annat sätt består av mer än ett material. Uppgifter om dessa förpackningar ska anges per ingående material om materialet utgör minst 5 % av förpackningens totala vikt, vilket är nytt. Detta krav framgår av artikel 6c.2 i beslut 2005/270.

I förslaget till föreskrift anges också beräkningsregler för var i materialåtervinningsprocessen som materialåtervinning ska mätas och hur beräkningen ska gå till. Dessa krav framgår av artikel 6a 1–2 i förpackningsdirektivet och förtydligas i artikel 6c 1a-c samt e-f i beslut 2005/270. Vid revideringen av förpackningsdirektivet justerades punkten för var materialåtervinning ska räknas, varför denna skrivning i föreskrifterna innebär en förändring för de anläggningar som materialåtervinner förpackningar.

3.1.4. Uppgifter från den som yrkesmässigt driver ett system för återanvändning av förpackningar

I 74 § b i förpackningsförordningen anges att de som yrkesmässigt driver ett system för återanvändning av förpackningar på Naturvårdsverkets begäran ska lämna de uppgifter som behövs för att rapportera i enlighet med förpackningsdirektivet. I förslaget till föreskrift anges därför vilka uppgifter som behövs för att genomföra rapporteringen i enlighet med tabell 3 i bilaga 1 med tillhörande noter, i beslut 2005/270. Dessa typer av uppgifter, som rör mängden återanvändbara förpackningar som roterar i system för återanvändning, har tidigare inte lämnats av berörda aktörer.

3.2. Databas för uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall

3.2.1. Uppgifterna ska lämnas digitalt

Förslaget till föreskrifter innehåller bestämmelser om att de uppgifter som ska lämnas till Naturvårdsverket enligt 62, 67, 68, 69 a §, 72 och 73 §§ förpackningsförordningen, 10 a § retursystemförordningen samt 7 § plastkassförordningen ska lämnas digitalt till Naturvårdsverket, i en av Naturvårdsverket anvisad digital lösning.

Att ställa ett absolut krav på att lämna uppgifter digitalt till Naturvårdsverket kan, åtminstone under en övergångsperiod, orsaka problem främst för utländska verksamhetsutövare som ska lämna uppgifter. Det kan eventuellt finnas även andra exempel på när ett digitalt uppgiftslämnande i princip får anses omöjligt. Det behöver därför finnas en möjlighet till undantag från kravet på digitalt uppgiftslämnande när det finns särskilda skäl. För att det ska vara fråga om särskilda skäl ska det föreligga omständigheter som i princip omöjliggör för en viss verksamhetsutövare att lämna uppgifterna digitalt. Så kan vara fallet för utländska verksamhetsutövare som inte kan få en e-legitimation som kan användas för inloggning i den digitala lösningen. Att svenska verksamhetsutövare ska ha en e-legitimation som möjliggör inloggning i den digitala lösningen bedöms inte som något långtgående eller oproportionellt krav.

Kravet att lämna uppgifter digitalt är nytt. Redan enligt nu gällande regler åligger det dock förpackningsproducenter att lämna uppgifter till Naturvårdsverket om förpackningar och förpackningsavfall. Det är de system för insamling av förpackningsavfall (materialbolag) som producenterna idag tillhandahåller som hittills skött denna rapportering för producenternas räkning. Producenter lämnar uppgifter till materialbolagen om mängden förpackningar de tillverkat, sålt, fört in till Sverige och materialbolagen tar i sin tur fram uppgifter om mängden insamlade och behandlade förpackningar och rapporterar till Naturvårdsverket.

Enligt artikel 6a.3 i förpackningsdirektivet ska medlemsstaterna också inrätta ett ändamålsenligt system för kvalitetskontroll och spårbarhet av förpackningsavfall för att säkerställa att villkoren i punkterna 1 a och 2 a och b i samma artikel är uppfyllda. För att säkerställa att de uppgifter som insamlats om materialåtervunnet förpackningsavfall är tillförlitliga och exakta får systemet bestå av elektroniska register inrättade enligt artikel 35.4 i direktiv 2008/98/EG, Förslaget om digitalt uppgiftslämnande är ett led i att genomföra dels detta, dels 74a § i förpackningsförordningen, som anger att Naturvårdsverket ska se till att det finns en sådan databas om förpackningar och förpackningsavfall som uppfyller kraven i artikel 12 i förpackningsdirektivet.

3.3. Uppgifter om toxiska och farliga egenskaper i förpackningar

Enligt artikel 12.1 i förpackningsdirektivet ska en databas om förpackningar och förpackningsavfall upprättas. Artikel 12.2 i förpackningsdirektivet anger vilken information som databasen ska innehålla. Detta innefattar bland annat information om *toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterial och komponenter som används vid tillverkningen av dessa*. Det finns ingen definition i direktivet av vad toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterial innebär. Det framgår inte heller i direktivet vad informationen ska användas till.

Kravet att databasen ska innehålla information om toxiska och farliga egenskaper är inte nytt, men har inte tidigare genomförts i svensk rätt. Det föreslås därför att producenter senast den 31 mars varje år ska lämna sådan

information om de förpackningar som de tillhandahållit eller släppt ut marknaden under föregående kalenderår.

Det har nyligen förts in bestämmelser i avfallsdirektivet (artikel 9.1 i) om en skyldighet för medlemsstaterna att se till att alla leverantörer av varor tillhandahåller viss information om särskilt farliga ämnen till Europeiska kemikaliemyndigheten, Echa. Echa ska inrätta en databas för de uppgifter som lämnas och ge aktörer inom avfallshantering tillgång till databasen. Även konsumenter ska på begäran få tillgång till databasen (artikel 9.2). Databasen har fått namnet SCIP, som är en förkortning av **S**ubstances of **C**oncern **I**n articles, as such or in complex objects (**P**roducts). Den information som ska lämnas i SCIP-databasen är samma information som enligt artikel 33.1 i Reach-förordningen⁴ ska lämnas av leverantörer av varor till yrkesmässiga mottagare så att varan kan användas på ett säkert sätt. Informationsskyldigheten gäller varor som innehåller ett ämne som har förts upp på en särskild lista (den s.k. kandidatförteckningen), om ämnet ingår i varan i en koncentration över 0,1 viktprocent.

Naturvårdsverket bedömer att viktiga syften med att samla in information om *toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterial och komponenter som används vid tillverkningen av dessa* är att se till att förpackningen används och hanteras på ett säkert sätt genom hela livscykeln samt att på sikt minska innehållet av särskilt farliga ämnen i förpackningar. Bedömningen är att dessa syften uppnås genom bestämmelserna i avfallsdirektivet och Reach-förordningen som dessutom innebär att informationen genom SCIP-databasen görs tillgänglig för yrkesmässiga mottagare av varor, för konsumenter på begäran samt för avfallsaktörer.

Termen “vara” definieras i Reach-förordningen som ett föremål som under produktionen får en särskild form, yta eller design, vilken i större utsträckning än dess kemiska sammansättning bestämmer dess funktion (artikel 3.3). Detta innebär att förpackningar definieras som varor och därmed ska information om förpackningars innehåll av särskilt farliga ämnen finnas i SCIP-databasen samt lämnas till mottagare av förpackningar.

Naturvårdsverket bedömer att en rimlig tolkning av vilka uppgifter som bör lämnas för att uppfylla förpackningsdirektivets krav på information om farliga och toxiska egenskaper enligt artikel 12.2 är information om innehåll av särskilt farliga ämnen på den så kallade kandidatförteckningen till Reach-förordningen. De ämnen som förs upp på kandidatförteckningen anses vara särskilt farliga. Det är fråga om ämnen som är svårnedbrytbara i miljön och som ansamlas i levande organismer, ämnen som är cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska samt ämnen som är hormonstörande

⁴ 33.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG

eller kraftigt allergiframkallande. I dag finns det ca 200 ämnen på kandidatförteckningen och den uppdateras regelbundet.

Naturvårdsverket gör bedömningen att kravet på information om *toxiska eller farliga egenskaper hos förpackningsmaterial och komponenter som används vid tillverkningen av dessa* uppfylls genom annan lagstiftning. Vårt förslag är därför att de uppgifter som ska lämnas av producenter till Naturvårdsverkets databas ska utgöras av en hänvisning till den information som lämnats i SCIP-databasen.

Kemikalieinspektionen är den myndighet som ska få meddela föreskrifter om skyldighet för leverantörer av varor att lämna uppgifter till SCIP-databasen. Kemikalieinspektionen och Naturvårdsverket arbetar parallellt med att ta fram de föreskrifter som behövs för genomförandet av avfallspaketet och vi har en nära samverkan mellan myndigheterna. Den exakta ordalydelsen i Naturvårdsverkets föreskrifter kan därför behöva justeras för att passa Kemikalieinspektionens föreskrifter.

3.4. Uppgifter om de bemyndiganden som myndighetens beslutanderätt grundar sig på

De bemyndiganden som krävs för att Naturvårdsverket ska få ta fram aktuella föreskrifter har i flertalet fall inte trätt ikraft ännu. Antingen framgår bemyndigandena i förslag på förordningsändringar från regeringen, Miljödepartementet, vilka remitterats till Naturvårdsverket, eller så har Naturvårdsverket föreslagit för regeringen att en ny bestämmelse om bemyndigande för Naturvårdsverket ska införas i aktuell förordning.

I 7 § i plastbärkassförordningen anges vilka uppgifter den som yrkesmässigt tillverkar plastbärkassar eller för in plastbärkassar till Sverige ska lämna till Naturvårdsverket. I 8 § i nämnda förordning anges att Naturvårdsverket får meddela närmare föreskrifter om uppgiftsskyldigheten.

Regeringen (miljödepartementet) har i sin promemoria Genomförande av reviderade EU-direktiv på avfallsområdet: Rapportering och Miljösanktionsavgifter Dnr M2019/02091/R i november 2019 lämnat förslag till en ny bestämmelse i 79 § i förpackningsförordningen. Enligt denna bestämmelse får Naturvårdsverket meddela föreskrifter om:

1. vilka uppgifter som ska lämnas enligt 62, 68 och 73 §§,
2. skyldighet att lämna sådana uppgifter om avfall, avfallshantering och avfallsförebyggande åtgärder, som behövs för att uppfylla skyldigheter enligt direktiv 94/62/EG,
3. hur uppgifter till Naturvårdsverket ska lämnas, och
4. verkställigheten av denna förordning.

Regeringen har även i ovan nämnda promemoria lämnat förslag till en ny bestämmelse i 12 a § i retursystemsforordningen. Enligt denna bestämmelse får Naturvårdsverket meddela föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas enligt 10 a § i nämnda förordning och hur uppgifterna ska lämnas.

I förslaget till föreskrifter anges att det för varje förpackningsslag ska anges hur stora avfallsmängder som härrör från hushåll respektive från andra källor. Dessa uppgifter inhämtas för att kunna uppfylla rapporteringskraven enligt artikel 11 och 11.a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG om avfall, avfallsdirektivet, samt artikel 7 och bilaga IV i Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/1004, som innehåller regler för beräkning, verifiering och rapportering av uppgifter om avfall enligt avfallsdirektivet. Naturvårdsverket saknar i nuläget bemyndigande för att föreskriva om detta. Eftersom det finns behov av ett sådant bemyndigande, för att kunna efterleva kraven i avfallsdirektivet, förväntas dock Naturvårdsverkets bemyndigande i 79 § förpackningsförordningen utökas så att föreskrifter får meddelas även om skyldighet att lämna uppgifter om avfall som behövs för att uppfylla skyldigheter enligt avfallsdirektivet.

4. Berörda aktörer

De aktörer som direkt berörs av de föreslagna förändringar som beskrivs ovan är:

- Producenter av förpackningar – inklusive de som tillverkar /för in plastbärkassar
- Aktörer som driver insamlingssystem med tillstånd
- Aktörer som enligt 67 § förpackningsförordningen samlar in förpackningsavfall som uppkommit från verksamheter
- Den som yrkesmässigt driver ett system för återanvändning av förpackningar
- Den som driver ett retursystem enligt retursystemsförordningen

Härutöver finner Naturvårdsverket att följande aktörer kan anses berörda av aktuella föreskrifter.

- Anläggningar som materialåtervinner förpackningsavfall i och utanför Sverige
- Naturvårdsverket, som tillsynsmyndighet och som mottagare av information från aktörer
- Andra tillsynsmyndigheter; Jordbruksverket, länsstyrelser och kommuner.

5. Alternativa lösningar

De bestämmelser som föreslås handlar i huvudsak om skyldighet för ett antal aktörer att lämna vissa uppgifter till Naturvårdsverket som behövs för att Sverige ska kunna uppfylla skyldigheterna enligt förpackningsdirektivet, och även avfallsdirektivet, i fråga om rapportering till EU. En förutsättning för en korrekt rapportering är att uppgifter lämnas och beräknas på ett sätt som överensstämmer med de bestämmelser som beslutats på EU-nivå, i direktiven och kommissionsbeslut meddelade med stöd av direktiven.

Att medvetet inte införliva bestämmelser i direktivet och kommissionsbeslutet kan inte ses som ett realistiskt alternativ och kan förväntas leda till ett överträdelseärende.

Det kan inte anses möjligt att genom exempelvis vägledning säkerställa att producenter och andra berörda aktörer lämnar de uppgifter som krävs för den rapportering som ska ske enligt direktiven.

6. Konsekvenser

6.1. *Konsekvenser av förslagna föreskrifter*

6.1.1. *Konsekvenser till följd av kravet på mät- och beräkningspunkt för materialåtervinning*

De nya reglerna för beräkning av uppnåendet av målen för materialåtervinning som har införts i direktivet är omfattande. Det är svårt att förutse hur dessa regler kommer att påverka de svenska nivåerna för materialåtervinning. Bedömningen är dock att nivåerna för materialåtervinning riskerar att bli lägre när reglerna tillämpas.

Det är svårt att dra tydliga slutsatser om hur lagstiftningen tillämpas av verksamhetsutövare, hur tillsynen fungerar och om det finns brister som bör rättas till. Det är också svårt att fastställa vilka konsekvenser som de nya bestämmelserna medför för de olika aktörerna, men man kan anta att det för de anläggningar som ska mäta och beräkna materialåtervinningen kommer att innebära en viss ökad administrativ börda, åtminstone i ett inledande skede.

För den som ska rapportera behandlade avfallsmängder innebär denna förändring troligen inte några större konsekvenser. Den som ska rapportera behandlade avfallsmängder ansvarar för att rätt uppgifter rapporteras, varför en mindre konsekvens dock blir att denna aktör måste säkerställa att de anläggningar som de skickar avfall till mäter och beräknar materialåtervinningen på ett korrekt sätt.

6.1.2. *Konsekvenser till följd av kravet på lämnande av uppgifter om toxiska och farliga egenskaper*

Konsekvenserna för producenterna bedöms vara små eftersom ingen ny information behöver tas fram utan de ska endast lämna en hänvisning till information som de själva eller någon annan aktör i leverantörskedjan redan har lämnat till Europeiska kemikaliemyndigheten i enlighet med krav som följer av annan lagstiftning.

6.1.3. *Konsekvenser till följd av kravet på rapportering uppdelat på ingående materialslag*

Både den som sätter en förpackning på marknaden och den som samlar in förpackningsavfall ska rapportera mängder förpackningar respektive förpackningsavfall uppdelat på de materialslag som förpackningen består av. Detta gäller även för kompositförpackningar och förpackningar som består av mer än ett material, så länge varje materialslag utgör mer än 5 procent av förpackningens totala vikt. Tidigare har rapportering istället skett utifrån det, till vikten sätt, dominerande materialslaget i förpackningen.

För producenter innebär detta att de inte i alla fall kan använda en förpacknings totala vikt när de anger hur stor mängd (i vikt) förpackningar som satts på marknaden. De måste istället, för kompositförpackningar och för förpackningar som består av mer än ett materialslag, ange vikten för varje materialslag (som utgör mer än 5 procent av förpackningens totala vikt) för sig. Konsekvenserna för en producent torde dock inte bli alltför omfattande, eftersom de av produktionstekniska skäl redan har uppgift om hur mycket av de olika materialslagen som går åt för att producera en förpackning.

För den som ska rapportera behandlade avfallsmängder innebär denna förändring troligen inte några större konsekvenser. Materialåtervinning ska mätas på det stället i kedjan där materialet upparbetas till nya produkter, vilket innebär att kompositförpackningar och förpackningar som består av mer än ett materialslag redan ska ha delats upp på respektive ingående material. Den som ska rapportera behandlade avfallsmängder ansvarar för att rätt uppgifter rapporteras, varför en konsekvens blir att denna aktör måste säkerställa att de anläggningar som de skickar avfall till mäter och beräknar materialåtervinningen på ett korrekt sätt.

6.1.4. Konsekvenser till följd av kravet på uppdelning på avfall från hushåll och andra källor för materialåtervinning

De aktörer som samlar in förpackningsavfall måste, per materialslag som samlas in, ange hur stora mängder som har samlats in från hushåll respektive från andra källor. Detta skulle potentiellt kunna innebära stora konsekvenser. Det kan dock bli praktiskt svårt att särskilja vilket förpackningsavfall som härrör från hushåll respektive andra källor, bl.a. eftersom avfall från olika källor kan komma att samlas in tillsammans. Man kan därför komma att behöva använda schablonberäkningar. Det kan i sådana fall minska den administrativa bördan för berörda aktörer.

6.1.5. Konsekvenser till följd av kravet på digitalt uppgiftslämnande

Enligt förslaget ska producenter och de som samlar in förpackningsavfall och återanvändbara förpackningar lämna vissa uppgifter i en digital lösning som anvisas av Naturvårdsverket.

Idag åligger det producenter att lämna uppgift till Naturvårdsverket om mängden förpackningar som satts på marknaden, samlats in och behandlats. Rapporteringen av dessa uppgifter har dock skötts av de materialbolag som för producenternas räkning samlar in och ser till att förpackningsavfall behandlas. Redan idag sker således en rapportering av uppgifter dels från producenter till materialbolag/insamlingssystem, dels en rapportering från materialbolag/insamlingssystem till Naturvårdsverket.

Genom de förordningsbestämmelser som börjar gälla i januari 2021 kommer producenterna att åläggas en skyldighet att registrera sig hos Naturvårdsverket och årligen lämna uppgifter om mängden förpackningar de satt på marknaden, medan insamlingssystemen åläggs skyldighet att årligen lämna uppgift om bl.a. insamlade och behandlade mängder. Att lämnandet

av föreskrivna uppgifter nu föreslås ske i en av Naturvårdsverket anvisad digital lösning kan inte förväntas medföra några betydande konsekvenser för berörda aktörer.

6.1.6. Konsekvenser till följd av kravet på att ange uppgifter kopplat till spårbarhet

De som ska rapportera uppgifter om behandlade mängder föreslås också åläggas skyldighet att i samband med rapporteringen svara på vissa frågor som ska möjliggöra spårbarhet och validera att lämnade uppgifter är korrekta. Uppgifterna som efterfrågas bör dock redan vara kända av de som behandlar avfallet, varför konsekvensen av att svara på dessa frågor i stort blir den tid som går åt till att skriva ner svaren på frågorna.

6.1.7. Konsekvenser till följd av kravet på rapportering av reparation av träförpackningar

Redan idag har de aktörer som rapporterat om träförpackningar som återanvänds, lämnat information om hur mycket förpackningar som reparerats. Tidigare ingick dessa mängder i annan återvinning, men i och med ändringarna i förpackningsdirektivet kan detta tillgodoräknas som materialåtervinning. Eftersom kommissionen nu tagit fram krav på hur detta ska beräknas, kommer det bli lättare för de aktörer som är verksamma i fler än en medlemsstat, eftersom samma sätt att beräkna gäller i hela EU.

6.1.8. Konsekvenser för berörda aktörer

Producenter

Vad gäller konsekvenser av kravet på uppdelad rapportering per ingående materialslag, se avsnitt 6.1.3.

Vad gäller konsekvenser av kravet på digital rapportering, se avsnitt 6.1.4.

Insamlingsystem

Vad gäller konsekvenser av kravet på hur materialåtervinning ska beräknas, se avsnitt 6.1.1.

Vad gäller konsekvenser av kravet på uppdelad rapportering per ingående materialslag, se avsnitt 6.1.3.

Vad gäller konsekvenser av kravet på att dela upp avfallsmängder på hushåll och andra källor, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på digital rapportering, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på att svara på frågor kopplat till spårbarhet, se avsnitt 6.1.6.

Idag finns det två aktörer på marknaden som driver ett insamlingsystem för förpackningsavfall.

Retursystem

Vad gäller konsekvenser av kravet på hur materialåtervinning ska beräknas, se avsnitt 6.1.1.

Vad gäller konsekvenser av kravet på uppdelad rapportering per ingående materialslag, se avsnitt 6.1.3.

Vad gäller konsekvenser av kravet på att dela upp avfallsmängder på hushåll och andra källor, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på digital rapportering, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på att svara på frågor kopplat till spårbarhet, se avsnitt 6.1.6.

Idag finns det en enda aktör på marknaden som har ett retursystem för förpackningsavfall.

De som samlar in från yrkesmässig verksamhet

Vad gäller konsekvenser av kravet på hur materialåtervinning ska beräknas, se avsnitt 6.1.1.

Vad gäller konsekvenser av kravet på uppdelad rapportering per ingående materialslag, se avsnitt 6.1.3.

Vad gäller konsekvenser av kravet på att dela upp avfallsmängder på hushåll och andra källor, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på digital rapportering, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på att svara på frågor kopplat till spårbarhet, se avsnitt 6.1.6.

De som yrkesmässigt driver ett system för återanvändning av förpackningar

Vad gäller konsekvenser av kravet på digital rapportering, se avsnitt 6.1.4.

Vad gäller konsekvenser av kravet på rapportering om reparation av träförpackningar, se avsnitt 6.1.7.

Idag är det odefinierat vilka dessa aktörer är och det är svårt att ange antal berörda aktörer. I ett pågående regeringsuppdrag har identifierats ca 17 potentiella aktörer. Det är därmed inte möjligt att bedöma omfattningen av konsekvenserna för denna aktörsgrupp.

Tillsynsmyndigheter

En konsekvens för tillsynsmyndigheterna är att det, i och med kravet på att rapportera återanvändning, tillkommer aktörer som kan vara aktuella för tillsyn. Det är dock inte möjligt att säga hur många aktörer det rör sig om, och i vilken utsträckning utökad tillsyn kommer krävas för dessa aktörer. I och med föreslagna föreskrifter är det också något fler uppgifter som ska lämnas än tidigare, men bedömningen är att det endast leder till marginellt ökad tillsyn.

Naturvårdsverket

Som registerhållare/mottagare av uppgifter kommer Naturvårdsverket få ökad administrativ börda genom att uppgifter, som tidigare samlats in och bearbetats av Sveriges MiljöEmissionsData (SMED) på uppdrag av Naturvårdsverket, nu kommer myndigheten tillhanda direkt.

Materialåtervinningsanläggningarna

Vad gäller konsekvenser av kravet på hur materialåtervinning ska beräknas, se avsnitt 6.1.1.

Vad gäller konsekvenser av kravet på uppdelad rapportering per ingående materialslag, se avsnitt 6.1.3.

Enligt de nya bestämmelserna för beräkning av materialåtervinning ligger beräkningspunkten på den anläggning som genomför det återvinningsförfarande där avfallet upphör att vara avfall. Naturvårdsverket konstaterade i redovisningen av regeringsuppdraget för Giftfria och Resurseffektiva kretslopp (2016) att det saknas en överblick över hur många och vilka anläggningar i Sverige som behandlar avfall på ett sätt som innebär att det upphör att vara avfall. Det är inte orimligt att anta att det i viss mån kommer att vara andra anläggningar som berörs av kravet att beräkna materialåtervinning, eftersom mätpunkten nu har flyttats till ett senare skede i materialåtervinningsprocessen.

6.1.9. Konsekvenser för berörda myndigheter

Berörda myndigheter bedöms vara de som bedriver tillsyn kopplat till lämnande av uppgifter, vilket är Naturvårdsverket. Se mer under avsnitt 6.1.8.

6.1.10. Särskilt om administrativa kostnader

De delar av de föreslagna föreskrifterna som påverkar de administrativa kostnaderna är krav på digitalt uppgiftslämnande, krav på att mäta och beräkna materialåtervinningen på ett nytt sätt, och krav på aktörer som driver system för återanvändning av förpackningar. Det senare påverkas eftersom många av dessa aktörer inte lämnat uppgifter tidigare.

6.1.11. Särskilt om små företag

Små företag bedöms endast finnas i aktörgruppen producenter. De skyldigheter som åligger producenter följer i huvudsak av förordningen, inte av föreslagna föreskrifter.

6.1.12. Särskilt om hur konkurrensförhållanden påverkas

Naturvårdsverket bedömer att konkurrensförhållandena mellan berörda företag inte påverkas av förslaget.

6.1.13. Konsekvenser för specifika områden, branscher och grupper

Förslaget påverkar inte något specifikt geografiskt område. Inte heller påverkar det någon speciell befolknings- eller intressegrupp. Förslaget påverkar kvinnor och män lika. De branscher som berörs är de som nämns ovan under avsnitt 6.1.8.

6.1.14. Konsekvenser utanför Sverige

Det är svårt att överblicka hur många och vilka anläggningar utanför Sverige som behandlar förpackningsavfall som samlats in i Sverige på ett sätt som innebär att det upphör att vara avfall. Det är dock inte orimligt att anta att det i viss mån kommer att vara fler än hittills, som kommer att beröras av kravet att beräkna materialåtervinning, eftersom mätpunkten nu har flyttats till ett senare skede i materialåtervinningsprocessen. Beräkningsregler enligt

förpackningsdirektivet ska dock ändå gälla för alla anläggningar inom EU som återvinner förpackningsavfall.

6.1.15. Ekonomin för hushåll

Förslaget kan inte antas påverka hushållens ekonomi.

6.2. *Konsekvenser ur miljö- och hälsosynpunkt*

Genom kravet på att lämna uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall i en digital lösning hos Naturvårdsverket skapas ett ändamålsenligt system för kvalitetskontroll och spårbarhet av förpackningsavfall. Det kommer att underlätta tillsyn och kontroll av att bestämmelserna i förpackningsdirektivet och den svenska lagstiftning som genomförs direktivet efterlevs. Därigenom bidrar föreskrifterna också till möjligheterna att nå direktivets syften.

När det gäller kravet på att lämna information till Naturvårdsverket om toxiska och farliga egenskaper hos förpackningar skapas genom detta en nationell sammanställning av förpackningar som innehåller särskilt farliga ämnen. Informationen kan användas vid tillsyn och vägledning och därmed säkerställs en säker användning och ett säkert omhändertagande av förpackningar. Informationen kan även användas till att arbeta för en minskning av innehållet av särskilt farliga ämnen i förpackningar, t.ex. genom att identifiera vissa typer av förpackningar som ofta innehåller särskilt farliga ämnen och genomföra särskilda insatser för att fasa ut dessa ämnen.

6.3. *Överensstämmelse med skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till EU*

Föreslagna föreskrifter syftar till att införliva bestämmelserna i förpackningsdirektivet i svensk rätt och att Sverige ska kunna efterleva rapporteringskraven enligt direktivet. Förslaget kan inte anses gå utöver vad som följer av gemenskapslagstiftningen.

6.4. *En bedömning av om särskilda hänsyn behöver tas när det gäller tidpunkten för ikraftträdande och om det finns behov av speciella informationsinsatser.*

Föreskrifterna behöver beslutas i direkt anslutning till när ändringarna som följer av förpackningsdirektivet ska vara genomförda i förpackningsförordningen, d.v.s. den 5 juli 2020. Naturvårdsverket har emellertid meddelat övergångsbestämmelser i föreskrifterna som anger att skyldigheten för aktörer att lämna uppgifter digitalt till Naturvårdsverket i ett flertal fall kommer att gälla från ett senare datum. Ordningen för när de nu föreslagna föreskrifterna ska börja gälla överensstämmer med vad övergångsbestämmelserna till aktuella bestämmelser i förpackningsförordningen anger.

6.5. Behov av speciella informationsinsatser

Det kommer att behövas omfattande vägledningsinsatser från framförallt Naturvårdsverkets sida under 2020 för att informera berörda aktörer om de nya bestämmelser som införs till följd av Avfallspaketet – ändringar i såväl miljöbalken som ett flertal förordningar. I samband därmed kommer också att informeras om innehållet i dessa föreskrifter och vad de innebär för berörda aktörer.

7. Anmälan av tekniska regler

Enligt förordningen (1994:2029) om tekniska regler ska en myndighet som avser att fatta beslut om en teknisk regel i god tid innan dess underrätta Kommerskollegium om förslaget. Kommerskollegium ska i sin tur anmäla förslaget till övriga berörda parter genom meddelanden till WTO- sekretariatet samt EG-kommissionen. Förordningen utgår från anmälningsdirektivet⁵. Regler som innebär ett strikt genomförande av EU-lagstiftning behöver inte anmälas enligt direktivet.

Som stöd för myndigheternas bedömning av om en anmälan krävs enligt anmälningsdirektivet har Kommerskollegium tagit fram en vägledning⁶. Naturvårdsverket har utnyttjat denna vägledning för att bedöma huruvida en anmälan är nödvändig i detta fall.

7.1. Tekniska regler

Som en teknisk regel avses enligt förordningen:

- föreskrifter eller andra bestämmelser som utgörs av eller hänvisar till tekniska specifikationer eller andra krav och som är rättsligt eller faktiskt tvingande vid saluföring eller användning av en vara,
- föreskrifter om informationssamhällets tjänster som är rättsligt eller faktiskt tvingande vid tillhandahållande, etablering eller användande av sådana tjänster,
- föreskrifter som förbjuder tillverkning, import, saluföring eller användning av en vara.

Med teknisk specifikation avses enligt förordningen:

”Specifikationer intagna i ett dokument och som fastställer de egenskaper som krävs av en vara, t.ex. kvalitetsnivåer, prestanda, säkerhet eller dimensioner, inbegripet krav på varan som avser varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering och förfaranden för bedömning av överensstämmelse. Som tekniska specifikationer räknas också krav på processer och tillverkningsmetoder”.

Enligt Kommerskollegiums vägledning om tekniska regler avser ”processer och tillverkningsmetoder” olika typer av krav som ställs i samband med tillverkningen av produkter. Utifrån definitionens utformning och Kommerskollegiums vägledning konstaterar Naturvårdsverket att förslaget till

⁵ Europaparlamentets och Rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster

⁶ Anmälningsproceduren för tekniska föreskrifter och e-tjänster - Så påverkas myndigheter

nya föreskrifter inte innehåller bestämmelser som kan betraktas som tekniska specifikationer.

Med ”andra krav” avses enligt förordningen:

”Krav som inte är tekniska specifikationer och som ställs på en vara och påverkar varans livscykel efter det att den har släppts ut på marknaden, t.ex. villkor för användning, återvinning, återanvändning eller omhändertagande, om dessa krav på ett väsentligt sätt kan påverka varans sammansättning, natur eller saluföringen av den”.

Enligt Kommerskollegiums vägledning är e-tjänster, i anmälningdirektivets mening, prestationer som vanligtvis utförs mot ersättning som utgör en kompensation för tjänsten i fråga. E-tjänsten som regleras ska vara en kommersiell aktivitet men det måste inte vara mottagaren av tjänsten som betalar. Om en myndighet reglerar sina egna e-tjänster är det inte nödvändigt att göra en anmälan till kommissionen, även om e-tjänsten är belagd med en avgift. Detta eftersom myndighetens verksamhet inte utgör en kommersiell aktivitet i anmälningdirektivets mening. Det är endast föreskriftsförslag som, i sin helhet eller i enskilda bestämmelser, har till särskilt syfte och föremål att uttryckligen reglera e-tjänster som faller inom anmälningdirektivets tillämpnings-område. En myndighet måste därför anmäla ett förslag om distanshandel som syftar till att reglera försäljning via internet. Motsatt behöver en myndighet inte anmäla en föreskrift som reglerar distanshandel via internet och postorder, om föreskriften gäller oberoende av de tekniska förutsättningarna för distanshandeln. Exempel på e-tjänster är inline-försäljning av produkter, allmänna informationstjänster (som dagstidningar, tidskrifter, nyheter), online-tjänster till konsumenter (exempelvis interaktiva TV-köp, köpinformation och varutester).

7.2. Naturvårdsverkets bedömning

Naturvårdsverkets förslag till nya föreskrifter innehåller inga bestämmelser om produkters egenskaper, kontroller av produkter eller andra produktkrav.

Att föreskriva så som föreslås om skyldighet att lämna uppgifter digitalt utgör inte sådana föreskrifter om informationssamhällets tjänster (e-tjänster) som är anmälningsskyldiga.

Förslaget till nya föreskrifter innehåller därmed, enligt Naturvårdsverkets bedömning, inga bestämmelser som är att anse som tekniska regler i enlighet med förordningen om tekniska regler.

8. Anmälan av krav gällande tjänsteverksamhet

Av 2 § förordningen (2009:1078) om tjänster på den inre marknaden, som hänvisar till tjänstedirektivet⁷, följer att nya eller förändrade krav på tjänsteverksamhet under vissa förutsättningar ska anmälas till Kommerskollegium.

⁷ Artikel 15.7 samt 39.5, Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden

Det nu aktuella förslaget till föreskrifter innehåller bl.a. bestämmelser om skyldighet för vissa aktörer att lämna uppgifter om förpackningar och förpackningsavfall till Naturvårdsverket. Bestämmelserna riktas till producenter och verksamheter som samlar in förpackningar och förpackningsavfall, vilket är verksamhet som kan anses falla inom tjänstedirektivets tillämpningsområde. Det kan inte uteslutas att reglerna kan komma att tillämpas på företag som inte är etablerade i Sverige. Förutsättningarna är därmed sådana att föreskrifterna bör anses som anmälningspliktiga enligt artikel 39.5 tjänstedirektivet. Naturvårdsverket avser därför att anmäla föreskrifterna till Kommerskollegium enligt ovan.